

Jimmy Page

Whole lotta loves

Les Pauls, Teles en dubbelhalzige

Gibsons zijn de sieraden van Jimmy

Page's gitarenverzameling. Maar er is

meer... Hier zijn de gitaren van

Jimmy Page.

De eerste gitaar van Jimmy Page was een uit Tsjecho-Slowakije afkomstige Grazioso Fender-kopie. Daarna kocht hij een echte Fender, een Gretsch Chet Atkins hollow-body en een Gibson stereo. Die laatste ruilde hij al na twee dagen in voor een zwarte Les Paul Custom met drie elementen. Page had die Les Paul vanaf 1962 en gebruikte hem voor zijn sessiewerk en enkele van de eerste Zep tours. Tijdens een daarvan werd de gitaar gestolen.

Les Pauls

Op veel foto's is Jimmy Page te zien met een laaghangende Les Paul om zijn nek. Zijn belangrijkste Les Paul was een 1958 Standard met een verwaarde sunburst afwerking, zonder veel tekening in het hout. Het kapje van het brugement van de gitaar is van chroom in plaats van nikkel en de oorspronkelijke Kluson stemmechanieken zijn vervangen door gouden Grovers. Een andere kleine verandering is de omlijsting van de tuimelschakelaar, die nu wit was.

Zijn tweede Les Paul is een model uit 1959 en kwam van Joe Walsh. In een interview met *Guitar Player* uit 1988 herinnert de Eagles-veteraan zich Jimmy's enthousiasme: "Man, ik moet een Les Paul hebben want ik ben die Telecaster zat. Ik kan er geen vinden en ik moet terug naar Engeland. Het ziet er naar uit dat The Yardbirds uit elkaar gaan en

elke keer als ik een winkel binnen ga, gaat de prijs 3000 dollar omhoog." Walsh herinnert zich verder: "In die tijd had hij dat geld niet. Ik had een andere Les Paul op het oog en dus gaf ik hem die van mij." Volgens Page moest hij niettemin eerst 500 dollar betalen.

De hals van het 1959 model is aangepast om hem dezelfde feel te geven als de 58'er en onder de slagplaat zijn knoppen aangebracht voor coil-taps en faseschakelen. Tijdens zijn avontuur met The Firm (met Paul Rodgers) in het midden van de jaren tachtig gebruikte Jimmy eveneens een sunburst Les Paul zonder slagplaat. Ook bezit hij een jaren zeventig model dat kersenrood is overgespoten en voorzien is van een stringbender. Hij bespeelde die gitaar enkele jaren geleden tijdens het Silver Clef Knebworth concert toen hij een gastoptreden deed met Robert Plant. Voor de No Quarter video en het bijbehorende concert gebruikte Page een goudkleurige Les Paul met een digitaal stemsysteem (DTS-1, ontworpen door Transperformance). Dat systeem heeft een computer die 200 verschillende stemmen kan opslaan die met een druk op de knop kunnen worden opgeroepen. We kunnen rustig aannemen dat Jimmy ook ten minste een van de door Gibson op de markt gebrachte Jimmy Page modellen in zijn bezit heeft en het lijkt waarschijnlijk dat de Les Paul met de opvallende vlam in het hout, die te zien was tijdens de No Quarter tour, ook nieuw is.

Stratocasters

Onze held staat weliswaar niet bekend vanwege zijn frequente gebruik van Stratocasters, maar af en toe wordt in zijn handen een Lake Placid Blue Fender Strat waargenomen, die zo is afgesteld dat de tremolo alleen naar beneden kan. Een van de weinige keren dat Page met deze Strat in het openbaar te zien was, was op 17 mei 1975 in Earl's Court

Page deed rockfans versteld staan met zijn enorme Tele-geluid

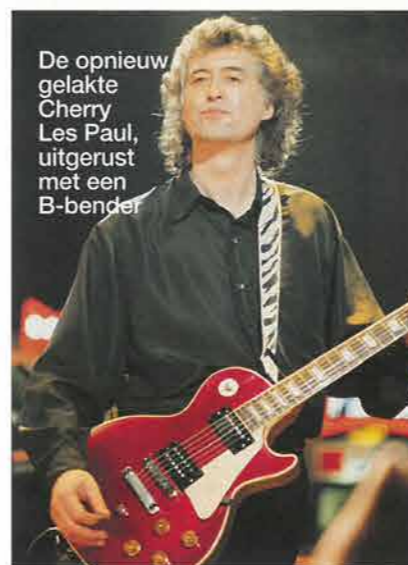
De beroemdste dubbelhals ter wereld

Jimmy Page en zijn Dan-electro

Page's favoriete 1958 Les Paul Standard

De opnieuw gelakte Cherry Les Paul, uitgerust met een B-bender

Jimmy haalt zijn Lake Placid Blue Strat tevoorschijn als hij tremolo nodig heeft

Twaalf snaren en een open stemming is genoeg om de meesten te ontmoedigen. Niet echter onze Jimmy

Een andere opvallende gitaar die Page gebruikte is de zwart-witte Danelectro met 'lipstick'-elementen. Deze staat vaak in DADGAD gestemd om tijdens concerten *Black Mountain-side*, *White Summer*, *Kashmir* en *Midnight Moonlight* te kunnen spelen. Het instrument is gemaakt uit de resten van twee Danelectro's en heeft een Badass brug.

Jimmy bezit nog andere elektrische modellen, waaronder een blonde Gibson ES5 met drie P90 elementen en een Gibson ES5 Switchmaster met drie PAF's. Hij heeft een Melobar gitaar die staand met een slide bespeeld wordt en een onbekend Jackson model.

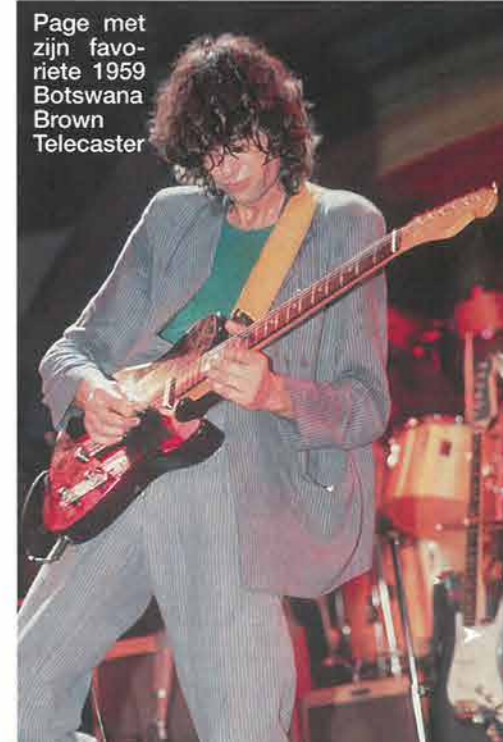
Page is voortdurend op zoek naar nieuwe geluiden en het hoeft dan ook geen verbazing te wekken dat hij een van de eerste Roland GR300's en later de GR700 gitaarsynth uitprobeerde, waarbij de Roland elementen vervangen werden door oude Gibson PAF's. Ook bezit hij een Fender Precision uit het midden van de jaren vijftig met een esdoorn hals, en een Alembic Omega bas.

In de loop van de jaren heeft Page een groot aantal verschillende akoestische gitaren bespeeld, waaronder een Harmony, de prachtig gevormde Gianni Craviola, een Martin D28, een zwarte Everly Brothers akoestische gitaar en een Cromwell cellogitaar (onder licentie geproduceerd voor Gibson) met een Charlie Christian element; deze is te horen op de *Deathwish II* soundtrack. Voor het *No Quarter* project bespeelde Page een Manson met drie halzen. Ook heeft hij een Vega 5-snarige banjo en mandolines van Gibson en Fender bespeeld.

Versterkers en effecten

Welke gitaar hij ook bespeelt, Jimmy probeert bij opnames altijd ongebruikelijke geluiden uit. De nu populaire Theremin (een nog het meest op een radio-antenne lijkend apparaat dat momenteel favoriet is bij trip-hop acts) werd door Page al in 1968 live en in de studio gebruikt. Tijdens *Whole Lotta Love* zwaaide Page vaak dramatisch met zijn handen in de buurt van het ding dat daarop een doordringend geank voortbracht.

Hij claimt veel eerder dan George Harrison een sitar bespeeld te hebben; zijn interesse voor muziek uit India en het Midden-Oosten is reeds lang bekend. Page is ook bekend vanwege zijn gebruik van een strijkstok, bijvoorbeeld op *Dazed And Confused*, met echo, phasing en

Page met zijn favoriete 1959 Botswana Brown Telecaster

toen hij de gitaar gebruikte voor *Over The Hills And Far Away* (dat hij gewoonlijk op een Les Paul speelde). Op de plaat is de Fender te horen op plaatsen waar Page een tremolo-arm nodig had; bijvoorbeeld op *For Your Life*, de solo in *In The Evening* en met The Firm op *Cadillac* van hun tweede album en ook op *The Crunge*. Hij heeft een tweede Strat die een esdoorn hals heeft en een tweekleurige sunburst afwerking.

Telecasters

Jimmy heeft altijd een zwak gehad voor Fender Telecasters. Met The Yardbirds en in de vroege dagen van Zeppelin speelde hij op een Tele uit 1958 die later onderworpen werd aan een psychedelisch verbad. Hij bezit tevens een Tele uit 1966 die hij gebruikte met The Firm en tijdens het optreden van Roy Harper tijdens het Cambridge Folk Festival in het midden van de jaren tachtig. Het grootste deel van 'Led Zeppelin I' werd opgenomen met een Tele en een Supro versterker en Jimmy heeft altijd gezegd dat de solo van *Stairway To Heaven* op een Tele gespeeld werd. In het begin van de jaren tachtig was Page's belangrijkste gitaar een Botswana bruine Tele met een palissander hals en een brug met zes zadels. Er wordt gezegd dat het een model uit 1959 was dat voorzien was van een Parsons/White stringbender. Page woonde verschillende optredens van The Byrds bij en hij bewonderde Clarence White's spel op hun 'Untitled' album.

Na een praatje na afloop van een optreden in Dallas liet Page een stringbender voor zichzelf maken. Een stringbender is in feite een mechaniek dat de toonhoogte van de B snaar kan verhogen waardoor pedal steelachtige opgedrukte noten mogelijk worden. Deze Tele ging gepaard met een duidelijk waarneembare verandering in Jimmy's solostijl.

De rest

In de loop van de jaren heeft Jimmy regelmatig twaalfsnarige elektrische gitaren bespeeld. Aan het einde van de jaren zestig en het begin van de jaren zeventig maakte hij opnames met Vox, Fender en misschien ook Rickenbacker modellen. Hij kocht zijn Gibson EDS1275 dubbelhals, beroemd geworden door de live-versie van *Stairway To Heaven*, echter pas in 1971. De dubbelhals, een krachtig visueel symbool, werd vrijwel uitsluitend live gebruikt. Tijdens concerten bespeelde Page de dubbelhals ook in de nummers *Celebration Day*, *The Song Remains The Same*, *The Rain Song* en *Tangerine*. Ook wordt gezegd dat de gitaar tijdens de opnames van *Carouselambra* in de studio was.

wah-wah om het geheel nog spookachtiger te maken. De ongelukkige combinatie van snaren en de haren van de strijkstok resulteert (tenzij de haren met hars worden ingesmeerd) in plotselinge, piepende flageoletten en dat is natuurlijk ook de bedoeling! Recenter bespeelde John Squire van The Stone Roses zijn gitaar met een strijkstok in het intro van *Breaking Into Heaven*.

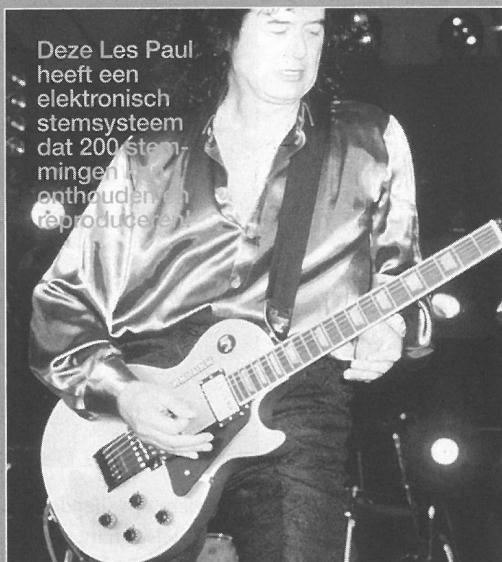
Jimmy heeft over verschillende versterkers gespeeld. Tijdens de hoogtijdagen van Led Zepelin gaf hij de voorkeur aan 100 watt Marshalls, die soms

waren opgevoerd om tweemaal zoveel vermogen te leveren. Ook bespeelde hij incidenteel Hiwatt en Orange versterkers en een oude Vox AC30 met treble boost, een Fender Concert en een Supro. De speakerkasten waren meestal Marshall 4x12's. Tegenwoordig ziet men hem vaak met Matchless versterkers.

In mei 1993 vertelde Page *Guitar World*: "Ik vind het leuk dingen anders te laten lijken dan ze zijn. Als ik een effectapparaat koop ga ik altijd op zoek naar wat zo'n ding niet hoort te doen."

In het midden van de jaren zeventig gebruikte hij onder andere een MXR Phase 90, een Echoplex Echo en een Cry Baby wah-wah. Live gebruikte Page de wah vaak als treble booster. In het begin van de jaren tachtig bestonden zijn effecten uit een Boss SD-1 overdrive, een CE-2 chorus, een Rat distortion en een Eventide H949 clockwork harmonizer.

Luisterend naar de tweede 'BBC Sessions' cd is het opvallend hoe weinig effecten Jimmy in 1971 gebruikte. In plaats daarvan kreeg hij zijn sound door het gebruik van de regelaars op de gitaar, natuurlijke overdrive en

Deze Les Paul heeft een elektronisch stemsysteem dat 200 stemmen kan onthouden en reproduceren.

Ofschoon Jimmy deze Gibson harpgitaar waarschijnlijk alleen voor de foto bespeelt, is hij gek op zijn akoestische Manson met drie halzen

natuurlijk zijn direct herkenbare techniek.

Voor het Coverdale/Page album probeerde Page veel verschillende combinaties van versterkers, gitaren en microfoons uit. Via een Rane splitter box werd het signaal naar Soldano, Marshall en Peavey 5150 stacks gestuurd. Deze werden vervolgens met Shure SM 57 en Sennheiser MD421 microfoons opgenomen terwijl ook in de ruimte nog microfoons geplaatst werden. Ook gaf hij de voorkeur aan een Vox AC30 en een Fender Bassman voor hun niet na te maken vintage geluiden.

Hoewel hij ook een DigiTech Legend 21 19 inch-effectprocessor gebruikte, bestonden de meeste effecten uit combinaties van effectpedaaltjes. Voor *Over Now* stuurde hij de Les Paul met B-bender door een Octavia, een oude Vox wah uit de jaren zestig en een DigiTech Whammy pedaal. Het akoestische intro van *Shake My Tree* werd opgenomen met een elektro-akoestisch model van Fender dat rechtstreeks op de mengtafel werd aangesloten en vervolgens gedubbeld met een Gibson J-200 die in open E gestemd was.

De wisselende stemmingen van Jimmy Page

Aan het uiteinde van de gitaar bevinden zich zes (en soms twaalf) draaidingen. Laat ons je tonen waar die volgens Jimmy Page voor dienen...

Laten we eerlijk zijn, alternatieve stemmingen geven je vaak hoofdpijn. De meeste van ons hebben met de normale stemming al moeite genoeg om overeind te blijven en het laatste wat we nodig hebben zijn onbekende intervallen op onze weg. Toch maakte Jimmy Page optimaal gebruik van de muzikale mogelijkheden

die alternatieve stemmingen ons te bieden hebben. Sommige zijn redelijk standaard, zoals open G, open C en DADGAD, terwijl anderen het resultaat zijn van eindeloos experimenteren. Alternatieve stemmingen worden in folkmuziek veel gebruikt en in de loop van de jaren heeft Page nogal wat kritiek gekregen vanwege

zijn wat al te enthousiaste leentjebuur spelen bij mensen als Bert Jansch. Dankzij Page's muzikale visie weten we nu wat alternatieve stemmingen voor rock kunnen betekenen. In de jaren zestig was in elke folkclub wel een gitarist te vinden die in DADGAD speelde. Veel van hen konden *Black Mountainside* beter spelen

dan hij, maar geen van hen schreef *Kashmir*. Begrijp je wat ik bedoel? Dus je wilt klinken als Jimmy? Dan vind je onderstaande tabel vast handig...

DADGAD

(modaal of Dsus4)

Black Mountainside
White Summer
Kashmir
Midnight Moonlight (The Firm)

DADGBE

(dropped D)

Moby Dick
Ten Years Gone

CACGCE (C6)

Friends
Poor Tom
Bron-Y-Aur

CGCGCE (OPEN C)

Hats Off To Harper

DGDGBD (OPEN G)

Black Country Woman
Going To California

D,G,D,G,B,D,

(open G een halve toon lager)

That's The Way

EADGBD

Travelling Riverside Blues
Dancing Days

CFCF#F (open F)

Bron-Y-Aur Stomp

EAEAC#E (open A)

In My Time Of Dying
Celebration Day (slide partij)

EACFAC

When The Levee Breaks

DGCGCD (modaal of Gsus4)

Rain Song

EADADE

Rain Song (live-versie)

COVERDALE/PAGE (1993)

DGDGBD

Shake My Tree (akoestische partij)
Waiting On You
Over Now

DADGBD

Pride And Joy
Whisper A Prayer For The Dying

DGDGBD

EBEG#BE

DADF#AD

EBEGBE (open E mineur)

CGCGCE (open C)

Absolution Blues (intro) (5 verschillende stemmingen dankzij de Transperformance DTS-1)

NO QUARTER (1994)

BG#BF#BD# (B6)

Friends

F#F#C#F#C#F# + 12 snarige in standaardstemming met capo in eerste vakje

Wonderful One

EAEAC#E (open A)

City Don't Cry

EAEAEA

(ontstemd, A5)

Wah Wah

DGCFAD

(standaardstemming hele toon lager)

Nobody's Fault

Gallows Pole

Four Sticks

DADGAD

No Quarter